Приятелката ти се учи да шофира

Никола Крумов

Любимата изкара книжка тъкмо когато се взехме. Такова каране не бях виждал – явно свидетелството е било издадено от инструктор, членуващ в Съюза на слепите. Купихме си втора кола, че да не припарва до моята. Форд „Сиера“ хечбек, едно и шест бензин, 85-а година. Страшен ръняк – изгнила отвсякъде, изтърбушен салон, за да дадеш на задна, трябва да включиш парното. Гумите – галоши, моторът хрипти като туберкулозно болен, форсираш ли го, се отваря багажникът. За да завиеш наляво, първо трябва да навиеш волана половин оборот вдясно, искаш ли да поемеш надясно – пускаш задължително чистачките, инак не ще. Единият фар свети навътре към купето, другият – в Космоса.

Моята Нора се влюби в първата си кола. Била страхотна: червена (всъщност ръждясала), спортна (защото е грохнала), миришеща на състезателно гориво (предният собственик се е опитал да я изгори)... С бъдещата ми годеница и таралежа Тихомир сядаме вътре за първо кръгче

(тапицерията смърди на умрели койоти). Не ще да запали – вдигам капака. Ами тоя акумулатор е от кръщенето на баба ми. Имам един резервен в мазата. Слагам го – стойката му е счупена, но с една дъска и малко тел някак го заклещвам на положение. Втори опит – стартерът вие като магаре, раждащо носорогче. Коляновият вал превърта, а отзад излиза гъст чернобилски дим. Потегляме с грохот на бетонопробивна машина. Прави ми впечатление, че когато пуска касетофона или отваря прозореца, Нора натиска съединителя. Така я били учили – винаги съединител. Откривам, че в жабката са свили гнездо стадо гарвани, а някъде отзад вървуват лисици. Радиото хваща само чалга станции, но нищо – пак се забавляваме. Леко ускорение – викам на Норката да изпробва спирачките. Натиска ги с все сили. Браво, при скорост от 40 км/ч спирачният път е половин километър.

Тръгваме по черно, та да не убием някого. Автомобилът трещи ужасно: губим задна лява врата, птиците отлитат, яйцата им се излюпват, лисиците търсят коланите на задните седалки. През запалката потича антифриз, а предният амортисьор се е показал сред чистачките (които работят само при дръпната ръчна). Стигаме рекичката. Колата угасва с тътена на малка водородна бомба. Взел съм ракия, два големи селски домата и сол. Тримата пием и си приказваме (Тишката мези с диви круши). Лъжа любимата, че в ония храсти съм намерил много интересна костенурка. Тя идва заинтригувана, знаейки, че няма никаква костенурка – върша си съвестно мъжката работа.

Смрачава се. Тая барака изобщо не ще да запали. Наклаждам огън и убивам една умряла риба. Разглобявам седалките и ги слагам на топло. Вечеряме. Какво му трябва на човек – момиче, с което се обичате, един верен приятел, ракия и цигари. Говорим до късно (Тишо се нацепва като глиган и го скривам в жабката при пиленцата, за да не тръгне на пияна глава да търси любов, па и да не го изяде някой звяр). С Нора търсим костенурката за последно. Заспиваме пред огнището, завити с едно мухлясало одеяло. На сутринта Сиерата пак не ще да тръгне. Любимата предполага, че водната помпа не подава искра в накладките. Трябва да бутам до село – добре че има лек наклон надолу. Сега разбирам защо „Форд“ първи са инсталирали отопление на задното стъкло – през зимата да не им мръзнат ръцете на тия, дето бутат. Нора стана отличен шофьор – тежък десен крак, добре разпънат среден пръст, използване на богат залеж от свирепи клетви...